Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

10. května 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Úředník Evropské unie — Služební řád — Povinná účast v systému sociálního zabezpečení orgánů Evropské unie — Příjmy z pronájmu nemovitostí plynoucí v členském státě — Povinnost k úhradě obecného sociálního příspěvku, sociálního odvodu a dodatečných příspěvků na základě práva členského státu — Účast na financování sociálního zabezpečení tohoto členského státu“

Ve věci C-690/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour administrative d'appel de Douai (Francie) ze dne 14. prosince 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 21. prosince 2015, v řízení

Wenceslas de Lobkowicz

proti

Ministre des Finances et des Comptes publics,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Berger a A. Prechal, předsedové senátů, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. října 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za W. de Lobkowicze G. Hannotinem, avocat,

— za francouzskou vládu G. de Berguesem, D. Colasem, R. Coesmem a D. Segoinem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi D. Martinem a G. Gattinarou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. prosince 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu unijního práva s cílem zjistit, zda existuje zásada spočívající v použití právních předpisů jediného právního řádu, obdobná zásadě vyjádřené v nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), pozměněném nařízením Rady (ES) č. 307/1999 ze dne 8. února 1999 (Úř. věst. 1999, L 38, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 335) (dále jen „nařízení č. 1408/71“), a dále v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72), ve světle jeho výkladu podaného Soudním dvorem v rozsudku ze dne 26. února 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Wenceslasem de Lobkowiczem, úředníkem Evropské komise, který je v důchodu, a Ministère des Finances et des Comptes publics (Ministerstvo financí a veřejných rozpočtů, Francie) ve věci povinnosti W. de Lobkowicze hradit sociální příspěvky a odvody za roky 2008 až 2011 z příjmů z pronájmu nemovitostí, které mu plynuly ve Francii.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 12 protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 266, dále jen „protokol“) zní takto:

„Platy, mzdy a služební požitky, které poskytuje Unie svým úředníkům a jiným zaměstnancům, podléhají dani ve prospěch Unie, jejíž podmínky a způsob vybírání stanoví Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem a po konzultaci s dotčenými orgány formou nařízení.

Úředníci a jiní zaměstnanci jsou osvobozeni od vnitrostátních daní z platů, mezd a požitků, které jim poskytuje Unie.“

4 Článek 13 tohoto protokolu zní:

„S úředníky a jinými zaměstnanci Unie, kteří si výlučně z důvodů výkonu svých funkcí ve službách Unie zřizují bydliště na území členského státu jiného, než jehož jsou daňovými rezidenty, je pro účely vybírání daní z příjmu, z majetku a dědické daně a dodržování smluv o zamezení dvojího [dvojímu] zdanění, uzavřených mezi členskými zeměmi Unie, zacházeno jak ve státě, v němž pobývají, tak ve státě, jehož jsou daňovými rezidenty, tak, jako by si zachovali své původní bydliště v posledně jmenovaném státě […]

[…]“

5 Článek 14 uvedeného protokolu stanoví:

„Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem a po konzultaci s dotčenými orgány rozhodují formou nařízení o stanovení systému sociálních dávek příslušejících úředníkům a jiným zaměstnancům Unie.“

6 Služební řád úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie jsou obsahem nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství a zvláštní předpisy, které se dočasně uplatňují na úředníky Komise (Úř. věst. 1968, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 5), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1324/2008 ze dne 18. prosince 2008 (Úř. věst. 2008, L 345, s. 17).

7 Článek 72 služebního řádu stanoví:

„1. Úředník […] [je pojištěn] pro případ nemoci až do výše 80 % vzniklých nákladů a na základě pravidel vypracovaných společnou dohodou mezi orgány [Unie] po projednání s výborem pro služební řád.

[…]

Jednu třetinu příspěvku nezbytného k zajištění tohoto krytí hradí úředník, ale jeho účast nesmí přesáhnout 2 % jeho základního platu.

[…]“

8 Článek 73 služebního řádu zní následovně:

„1. Počínaje dnem vstupu do služby je úředník pojištěn pro případ nemoci z povolání nebo úrazu způsobem stanoveným v pravidlech vypracovaných společnou dohodou orgánů [Unie] po projednání s výborem pro služební řád. Na pojištění pro případ nemoci nebo úrazu mimo službu přispívá částkou do výše 0,1 % základního platu.

[…]“

9 Článek 83 služebního řádu stanoví:

„1. Dávky vyplácené v rámci tohoto důchodového systému se vyplácejí z rozpočtu [Unie]. Členské státy společně ručí za vyplácení těchto dávek v souladu s klíčem stanoveným pro financování takových výdajů.

[…]

2. Na náklady důchodového systému přispívají úředníci z jedné třetiny. Tento příspěvek činí 10,9 % základního platu úředníka bez přihlédnutí ke koeficientům stanoveným v článku 64. Příspěvek se sráží z měsíčního platu úředníka. […]

[…]“

10 Výše příspěvku stanoveného v uvedeném čl. 83 odst. 2 je každoročně aktualizována. K 1. červenci let 2009 až 2011, která jsou relevantní v původním řízení, byla tak výše tohoto příspěvku stanovena postupně na 11,3 %, 11,6 % a 11 %.

11 Podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1408/71 se toto nařízení „vztahuje na zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné a studenty, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států a kteří jsou státními příslušníky jednoho z členských států nebo kteří jsou osobami bez státní příslušnosti nebo uprchlíky s bydlištěm na území jednoho z členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky nebo pozůstalé po nich“.

12 Článek 13 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že „osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou“.

13 Nařízení č. 1408/71 bylo s účinností od 1. května 2010 zrušeno a nahrazeno nařízením č. 883/2004. Obsah čl. 2 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 je nicméně v zásadě totožný s obsahem čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 883/2004.

Francouzské právní předpisy

14 Podle článku L. 136-6 code de la sécurité sociale (zákoník sociálního zabezpečení), ve znění rozhodném z hlediska skutkového stavu věci v původním řízení, jsou fyzické osoby, které jsou daňovými rezidenty Francie ve smyslu článku 4 B code général des impôts (obecný daňový zákoník), povinny podle článku 1600-0 C obecného daňového zákoníku, který patří k ustanovením tohoto zákoníku, jež upravují „obecný sociální příspěvek odváděný do Caisse nationale des allocations familiales (národní pokladna pro rodinné dávky), fonds de solidarité vieillesse (fond solidarity pro starobní důchody) a povinných systémů nemocenského pojištění“ (dále jen „CSG“), hradit příspěvek z příjmů z majetku, pro jehož výpočet je základem čistá výše příjmů z majetku zohledňovaná při stanovení daně z příjmů, včetně příjmů z pronájmu nemovitostí.

15 Podle článku 1600-0 F bis obecného daňového zákoníku, ve znění rozhodném z hlediska skutkového stavu věci v původním řízení, jsou uvedené osoby podle článku L. 245-14 zákoníku sociálního zabezpečení kromě toho povinny hradit „sociální odvod“, jehož výše byla podle článku L. 245-16 zákoníku sociálního zabezpečení použitelného na předmětné roky stanovena na 2 % z uvedených příjmů. Z code de l'action sociale et des familles (zákoník o sociální činnosti a rodině) rovněž vyplývá, že z uvedených příjmů se též odvádí dodatečné příspěvky, z nichž jeden ve výši 0,3 %, v souladu s článkem L. 14-10-4 tohoto zákoníku a druhý ve výši 1,1 %, v souladu s článkem L. 262-24 téhož zákoníku.

Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžná otázka

16 Wenceslas de Lobkowicz je francouzský státní příslušník, který byl úředníkem Komise od roku 1979 do dne odchodu do důchodu, a to dne 1. ledna 2016. Z tohoto důvodu je pojištěn v rámci společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie.

17 Podle článku 13 protokolu je W. de Lobkowicz daňovým rezidentem Francie. V tomto členském státě mu plynou příjmy z pronájmu nemovitostí. Tyto příjmy podléhaly v letech 2008 až 2011 CSG, příspěvku na úhradu sociálního dluhu (CRDS), sociálnímu odvodu ve výši 2 %, jakož i dodatečným příspěvkům k tomuto odvodu ve výši 0,3 % a 1,1 %.

18 Vzhledem k tomu, že daňový orgán nevyhověl jeho žádosti o zproštění povinnosti platit výše uvedené příspěvky a odvody, podal W. de Lobkowicz žalobu, kterou se domáhal zproštění povinnosti k platbě, k Tribunal administratif de Rouen (správní soud v Rouen, Francie).

19 Rozsudkem ze dne 13. prosince 2013 tento soud rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé, pokud jde o výši úlev přiznaných během řízení vztahujících se na celou částku příspěvků souvisejících s CRDS, k jejichž úhradě byl W. de Lobkowicz za sporné roky povinen, a ve zbývající části návrhy dotyčného zamítl.

20 Wenceslas de Lobkowicz podal proti tomuto rozsudku odvolání ke Cour administrative d'appel de Douai (odvolací správní soud v Douai, Francie). Domáhá se, aby jej tento soud zprostil povinnosti hradit sociální odvody, které zůstávají sporné.

21 Předkládající soud předně podotýká, že předmětné příspěvky a odvody jsou podle vnitrostátního práva zdaněními, takže okolnost, že W. de Lobkowicz nebo příslušníci jeho rodiny nemají v souvislosti s nimi nárok na jakékoliv přímé protiplnění, nemá vliv na jejich opodstatněnost.

22 Dále tento soud uvádí, že z rozsudku Soudního dvora ze dne 26. února 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), vyplývá, že daňové odvody z příjmů z majetku, které mají přímou a relevantní souvislost s některými odvětvími sociálního zabezpečení vyjmenovanými v článku 4 nařízení č. 1408/71, a sice CSG, sociální odvod ve výši 2 % a dodatečný příspěvek ve výši 0,3 %, spadají do působnosti uvedeného nařízení. Z týchž důvodů, jako jsou důvody uplatněné Soudním dvorem v uvedeném rozsudku, má předkládající soud za to, že dodatečný příspěvek ve výši 1,1 % je rovněž třeba považovat za spadající do působnosti uvedeného nařízení.

23 Nicméně připomíná, že Soudní dvůr již v bodě 41 rozsudku ze dne 3. října 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530), rozhodl, že úředníky Unie a členy jejich rodiny, kteří jsou povinně účastni na systému sociálního zabezpečení unijních orgánů, nelze považovat za pracovníky ve smyslu nařízení č. 1408/71. Zásada použití právních předpisů jediného členského státu zakotvená v článku 13 uvedeného nařízení se tudíž na ně nevztahuje.

24 Konečně předkládající soud upřesňuje, že úředníci Unie mají sice postavení pracovníka ve smyslu článku 45 SFEU, tento článek však nestanoví žádné obecné kritérium pro rozdělení pravomocí mezi členskými státy a unijními orgány, pokud jde o financování dávek sociálního zabezpečení nebo zvláštních nepříspěvkových dávek, na základě kterého by bylo možné dovodit – jak to učinil W. de Lobkowicz – že je třeba povinnost dotyčného k platbě předmětných příspěvků a odvodů považovat za „diskriminační opatření“ ve smyslu uvedeného článku.

25 Cour administrative d’appel de Douai (odvolací správní soud v Douai) má však za to, že přetrvávají pochybnosti o slučitelnosti povinnosti W. de Lobkowicze k platbě předmětných příspěvků a odvodů s unijním právem, a proto se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání některá ze zásad unijního práva tomu, aby úředníkovi Evropské komise byla uložena povinnost hradit obecný sociální příspěvek, sociální odvod a dodatečné příspěvky k tomuto odvodu ve výši 0,3 % a 1,1 % z příjmů z pronájmu nemovitostí, které mu plynou v členském státě Evropské unie?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

26 Francouzská vláda primárně tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná, neboť neuvádí skutkové okolnosti, které mají Soudnímu dvoru umožnit podat na položenou otázku užitečnou odpověď. Předkládající soud totiž položil otázku ve vztahu k článku 45 SFEU, aniž však upřesnil státní příslušnost žalobce v původním řízení nebo to, zda tento žalobce využil práva na volný pohyb za účelem výkonu povolání.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27 a citovaná judikatura, a ze dne 18. dubna 2013, Mulders, C-548/11, EU:C:2013:249, bod 27).

28 Potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl užitečný pro vnitrostátní soud, totiž vyžaduje – jak to zdůrazňuje článek 94 jednacího řádu Soudního dvora – aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo aby alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na kterých jsou tyto otázky založeny (rozsudky ze dne 11. března 2010, Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, bod 32, a ze dne 5. prosince 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, bod 17).

29 V projednávané věci je třeba podotknout, že se otázka položená předkládajícím soudem bezesporu týká výkladu unijního práva. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že i když francouzská vláda tvrdí opak, tato otázka se netýká výslovně článku 45 SFEU, ale obecně se vztahuje k existenci „zásady unijního práva“, která by mohla bránit podrobení úředníka Unie povinnosti k platbě takových sociálních odvodů a příspěvků, jakých se týká věc v původním řízení, z příjmů z pronájmu nemovitostí, které dotyčnému plynou v členském státě, jehož je daňovým rezidentem.

30 Předkládací rozhodnutí mimoto obsahuje popis předmětu sporu v původním řízení, jak to vyplývá z bodů 17 až 20 tohoto rozsudku, jež přebírají skutková zjištění učiněná předkládajícím soudem. Předkládající soud též připomíná obsah relevantních vnitrostátních ustanovení a uvádí důvody, které jej vedly k tomu, že si klade otázku ohledně výkladu unijního práva, s odvoláním se na judikaturu Soudního dvora v dané oblasti, konkrétně na rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

31 Je tudíž třeba shledat, že předkládací rozhodnutí obsahuje skutkové a právní poznatky, jež Soudnímu dvoru umožňují, aby podal předkládajícímu soudu užitečnou odpověď.

32 Za těchto podmínek je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná.

K věci samé

33 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být zásada použití právních předpisů jediného právního řádu v oblasti sociálního zabezpečení, která je vyjádřena v nařízení č. 1408/71 a dále v nařízení č. 883/2004 a upřesněna v rozsudku ze dne 26. února 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), vykládána v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, o jaké jde ve věci v původním řízení, podle kterých musí být z příjmů z pronájmu nemovitostí, které úředníku Unie plynou v členském státě, jehož je tento úředník daňovým rezidentem, hrazeny sociální příspěvky a odvody určené k financování systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu.

34 Nejprve je třeba připomenout, že i když si členské státy ponechávají pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpečení, musí nicméně při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (rozsudky ze dne 1. dubna 2008, Gouvernement de la Communauté française a gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, bod 43; ze dne 21. ledna 2016, Komise v. Kypr, C-515/14, EU:C:2016:30, bod 38, a ze dne 6. října 2016, Adrien a další, C-466/15, EU:C:2016:749, bod 22).

35 Kromě toho může mít úředník Unie postavení migrujícího pracovníka ve smyslu článku 45 SFEU jakožto státní příslušník jednoho členského státu pracující v jiném členském státu nežli ve státu původu. Nic to však nemění na tom, že jelikož úředníci Unie nepodléhají vnitrostátním právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1408/71 a téhož ustanovení nařízení č. 883/2004, které vymezují oblast osobní působnosti těchto nařízení, nemohou být tito úředníci považováni za „pracovníky“ ve smyslu těchto nařízení. V tomto kontextu se na ně nevztahuje ani článek 48 SFEU, který Radě svěřuje poslání zavést systém, který pracovníkům umožní překonat překážky, jež by pro ně mohly vyplynout z vnitrostátních právních předpisů přijatých

v oblasti sociálního zabezpečení, které Rada naplnila přijetím nařízení č. 1408/71 a poté nařízení č. 883/2004 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. října 2000, Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, body 41 a 42, a ze dne 16. prosince 2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, body 34 až 37).

36 Úředníci Unie totiž podléhají společnému systému sociálního zabezpečení orgánů Unie, který podle článku 14 protokolu stanoví Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem a po konzultaci s dotčenými orgány formou nařízení.

37 Tento systém sociálních dávek byl zaveden služebním řádem, který v hlavě V, nadepsané „Příjmy a sociální zabezpečení úředníků“, a konkrétně v kapitolách 2 a 3 této hlavy týkajících se sociálního zabezpečení a důchodů, zakotvuje pravidla použitelná na úředníky Unie.

38 Právní situace úředníků Unie, pokud jde o jejich povinnosti v oblasti sociálního zabezpečení, tudíž z důvodu jejich pracovního vztahu s Unií spadá do působnosti unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 1983, Forcheri, 152/82, EU:C:1983:205, bod 9).

39 Povinnost členských států dodržovat unijní právo při výkonu pravomoci týkající se organizování jejich systémů sociálního zabezpečení, která byla připomenuta v bodě 34 tohoto rozsudku, se tedy vztahuje na pravidla, která upravují služební poměr mezi úředníkem Unie a Unií, tj. příslušná ustanovení protokolu a ustanovení služebního řádu.

40 V této souvislosti je třeba podotknout, jak to učinil generální advokát v bodě 72 stanoviska, že protokol má stejnou právní sílu jako Smlouvy [posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP), ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 161].

41 Obdobně jako článek 12 protokolu, který ve vztahu k úředníkům Unie zavádí jednotné zdanění platů, mezd a služebních požitků, které jim poskytuje Unie, a tudíž stanoví osvobození od vnitrostátních daní z těchto částek, je na článek 14 tohoto protokolu v rozsahu, v němž přiznává unijním orgánům pravomoc ke stanovení systému sociálního zabezpečení jejich úředníků, třeba nahlížet tak, že vede k tomu, že povinnost účasti úředníků Unie na vnitrostátním systému sociálního zabezpečení a povinnost těchto úředníků přispívat na financování tohoto systému jsou vyňaty z pravomoci členských států.

42 Kromě toho služební řád, jak byl přijat nařízením č. 259/68, vykazuje všechny znaky uvedené v článku 288 SFEU, podle kterého má nařízení obecnou působnost, je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Z toho vyplývá, že služební řád zavazuje i členské státy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. října 1981, Komise v. Belgie, 137/80, EU:C:1981:237, body 7 a 8; ze dne 7. května 1987, Komise v. Belgie, 186/85, EU:C:1987:208, bod 21; ze dne 4. prosince 2003, Kristiansen, C-92/02, EU:C:2003:652, bod 32, a ze dne 4. února 2015, Melchior, C-647/13, EU:C:2015:54, bod 22).

43 V této souvislosti je třeba podotknout, že z čl. 72 odst. 1 čtvrtého pododstavce služebního řádu vyplývá, že část příspěvku nezbytného k zajištění pojištění pro případ nemoci hradí úředník, avšak jeho účast nesmí přesáhnout 2 % jeho základního platu. Článek 73 odst. 1 služebního řádu stanoví, že počínaje dnem vstupu do služby je úředník pojištěn pro případ nemoci z povolání nebo úrazu a na pojištění pro případ nemoci nebo úrazu mimo službu přispívá částkou do výše 0,1 % základního platu. Z článku 83 odst. 2 služebního řádu rovněž vyplývá, že na náklady důchodového systému přispívají úředníci z jedné třetiny, přičemž tento příspěvek představuje určitý procentní podíl ze základního platu.

44 Z výše uvedeného vyplývá, že jedině Unie, a nikoli členské státy, má pravomoc ke stanovení pravidel použitelných na úředníky Unie, pokud jde o jejich povinnosti v oblasti sociálního zabezpečení.

45 Jak to uvedl generální advokát v bodě 76 stanoviska, článek 14 protokolu a ustanovení služebního řádu v oblasti sociálního zabezpečení úředníků Unie totiž plní ve vztahu k těmto úředníkům obdobnou funkci, jakou plní článek 13 nařízení č. 1408/71 a článek 11 nařízení č. 883/2004, a to funkci spočívající v zákazu povinnosti úředníků Unie přispívat do různých systémů v dané oblasti.

46 Taková vnitrostátní právní úprava, o jakou jde ve věci v původním řízení, která příjmy úředníků Unie zatěžuje sociálními příspěvky a odvody specificky určenými k financování systémů sociálního zabezpečení dotyčného členského státu, je tedy v rozporu s výlučnou pravomocí, kterou Unii přiznává článek 14 protokolu a příslušná ustanovení služebního řádu, konkrétně ustanovení upravující povinné příspěvky úředníků Unie na financování systému sociálního zabezpečení.

47 Kromě toho by hrozilo, že by takováto právní úprava narušila rovné zacházení s úředníky Unie, a tudíž by odrazovala od výkonu povolání v rámci unijních orgánů, neboť někteří úředníci by byli nuceni přispívat nejen do společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie, ale i do vnitrostátního systému sociálního zabezpečení.

48 Výše uvedená analýza není zpochybněna tvrzeními francouzské vlády, podle kterých je sociální příspěvky a odvody, o které jde ve věci v původním řízení, třeba považovat za „daně“, kterým nepodléhají příjmy z výdělečné činnosti, nýbrž příjmy z pronájmu nemovitostí, a které přímo nezakládají nárok na protiplnění nebo zvýhodnění v podobě dávek sociálního zabezpečení. Jak vyplývá z informací poskytnutých předkládajícím soudem, v každém případě to totiž nic nemění na tom, že tyto odvody a příspěvky jsou přímo a specificky určeny k financování některých odvětví francouzského systému sociálního zabezpečení. Takový úředník Unie, jako je W. de Lobkowicz, tedy nemůže být povinen k jejich platbě, neboť jeho finanční povinnosti v oblasti sociálního zabezpečení jsou upraveny výlučně protokolem a služebním řádem, a z tohoto důvodu se vymykají pravomoci členských států (viz v souvislosti s nařízením č. 1408/71 obdobně rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, body 23, 26, 28 a 29).

49 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že článek 14 protokolu a ustanovení služebního řádu týkající se společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, o jaké jde ve věci v původním řízení, podle kterých musí být z příjmů z pronájmu nemovitostí, které úředníku Unie plynou v členském státě, jehož je tento úředník daňovým rezidentem, hrazeny sociální příspěvky a odvody určené k financování systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 14 protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie, který je připojen ke Smlouvě o EU, Smlouvě o FEU a Smlouvě o ESAE, a ustanovení služebního řádu úředníků Evropské unie týkající se společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, o jaké jde ve věci v původním řízení, podle kterých musí být z příjmů z pronájmu nemovitostí, které úředníku Evropské unie plynou v členském státě, jehož je tento úředník daňovým rezidentem, hrazeny sociální příspěvky a odvody určené k financování systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu.

Podpisy.